

Και ἄλλος ληστής συνελήφθη ὁ Α. Παπαλιάρης ἀνεψιὸς τοῦ ληστάρχου Λύγκου, παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, τοῦ Μοιράρχου καὶ τῶν Ἐνωμοταρχῶν Ριζοπούλου καὶ Ἐμμανουήλ.

— Τὴν 19 τρέγοντος μηνὸς περὶ τὴν 1 1(2 μ. μ. ὥραν ἐξεοράγη πυρκαϊὰ ἐν Κορίνθῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χατζαράνη καὶ ἀπετέφρωσεν αὐτήν. Ἡ ζημία ὑπολογίζεται πλεόν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχμῶν.

— Σήμερον περὶ τὴν 1(3 ὥραν μ. μ. ἐν τῇ ὁδῷ Πατησίων ἐκτροχιασθεὶς ὁ ἵπποσιδηρόδρομος κατεσυνέτριψεν ἄμαξαν τινα εὐτυχῶς ὁ ἀμαξηλάτης ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

— Ἔχουν καὶ τὰ ὑπόγεια οἰνοπαλεῖα τοὺς κινδύνους των. Χθὲς εἰς τι τοιοῦτον κατὰ τὸ Ἀναβρυτήριον εἰσελθὼν ταλαίπωρός τις νὰ ρετινοδροσοισθῇ ὀλίγον, ὀλισθήσας γκρεμοτσακίσθηκε οἰκτρῶς, μετηνέχθη δὲ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, ὑπάρχει δὲ κίνδυνος μήπως κτυπήσας εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔπαθεν ὑπὸ ἀφασίας, διότι δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ ὁ δυστυχής.

— Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐν Πειραιεὶ ὁ αὐτῆς Ν. Κυριακάτος εἰσελθὼν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Δ. Στάθη, τῷ ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ ἐπανωφορίου του δρ. 275· συλληφθεὶς δὲ παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Οὐδεὶς προσεβλήθη ἐξ εὐλογίας χθὲς ἐν Ἀθήναις· ἐνεβολιάσθησαν δὲ ἐν Πειραιεὶ ἀναγκαστικῶς ὑπὸ μὲν τοῦ ἱατροῦ Διομήδους 85, ὑπὸ δὲ τοῦ Δαγχιζίου 54 ἄτομα.

Ο ΑΘΩΣ

Διάφοροι ἀνταποκρίσεις ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ἄρθρα ἡμέτερα ἐν τῇ ὑφ' ἡμῶν διευθυνομένῃ ἐφημερίδι «Μη Χανεσαι», δημοσιευόμενα περιγράφουσι τὴν ἀθλίαν καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν, εἰς ἣν σήμερον τὰ ἐκεῖ πράγματα περιήλθον.

Ἐν δὲ τῷ ὑπὸ χθεσινῆν ἡμερομηνίαν «Μη Χανεσαι» ἐδημοσιεύθη ἀνταπόκρισις τις ἐκ Θεσσαλονίκης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἐν ἀγίῳ Ὅρει κατάστασις». Ἡμεῖς μόνον, ὧν ἡ πατρις εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐνεργειῶν τῶν ὑπὸ τὸ ράστον κρυπτόντων τοὺς πολιτικούς αὐτῶν σκοποὺς ρώσσαν, ἡμεῖς, λέγω, κατανοοῦμεν ἀκριβέστερον τὴν βαρύτητα τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀνευ μνημονευομένης ἀνταποκρίσεως. Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τούτων πρὸ δύο ἀκριβῶς ἐτῶν ἐδημοσιεύσθη τινα ἐν εἰδῇ ἀνταποκρίσεως, ἐν παραβολῇ πρὸς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἡμετέρου ἐν Θεσσαλονικῇ Συλλόγου. Λάβετε, σὰς παρακαλῶ, τὸν κόπον καὶ ἀνάγνωτε τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην, ἵνα ἴδητε ὅτι οἱ πανσλαβισταὶ δὲν περιορίζουσι τὰς ἐνεργείας των ἐντὸς τοῦ ἀγίου Ὄρους μόνον, ἀλλ' ἀπὸ πολλῶν ἠπλώσαν τοὺς πλοκαμούς των καὶ εἰς τὰ χωρία τῆς Χαλκιδικῆς.

Τίς μὲ ἤκουσε τότε; Τίς θὰ μ' ἀκούσῃ τώρα;

Ποία διαφορά ἐνεργοῦσα μεταξὺ τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ συλλόγου, καὶ τοῦ ἐν Πετροπόλει ἐδρευόντος πανσλαβιστικοῦ κομητάτου. Οἱ μὲν προσπαθοῦσι νὰ διασωσῶσι σχεδὸν ἐκβουλγαρισθέντας ἀδελφούς κατὰ τινος, (κατ' ἐμὲ νὰ ἐξελληνίσωσιν ἤδη βουλγάρους), οἱ δὲ πάνοπλοι ἐπιτίθενται κατὰ τῆς καρδίας τοῦ ἐλληνισμοῦ, κατὰ τῆς Χαλκιδικῆς, τῆς ρωμῆας Χαλκιδικῆς, τῆς ρωμηοτέρας, κ. Γαβριηλίδη, καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ ἡμέτεροι μάχονται δι' ὅπλων πνευματικῶν καὶ διὰ τῶν βιβλίων. Φαίνεται ὅτι ἐξήγησαν καταφατικῶς τὸ τοῦ Σαίξπέρου.

«Ἄν εἶνε διὰ γράμματα, κ' ἂν φάνουν τὰ βιβλία,

»Τότε ἂς κάμωμεν στρατὸν ἀπὸ καλαμαράδαις».

Καὶ διὰ τοῦτο ἀναγιγνώσκει τις εἰς τὰς σημερινὰς ἐφημερίδας ὅτι «διδάσκαλοι (δηλ. καλαμαράδαις) παντὸς γένους παντὸς βαθμοῦ, χίλιοι πεντακόσιοι περίπου, ἀπ' Ἀθη-

12

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

12

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 576)

Ἡ εἰδήσις τῆς σωτηρίας εἶχεν ἀκολουθήσει ἐκ τοῦ πλησίον τὸν παραχθέντα θόρυβον διὰ τὸ συμβῆναι τοῦ Ἰακώβου. Καὶ φθάνων ἐντὸς τῶν κιγκλιδωτῶν τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως, ὁ Φίλιππος εἶδεν ἐρχομένην εἰς προὔπαντίσιν του τὴν ἀδελφὴν του, συνοδευομένην ἀπὸ τὸν Μπασελίνον. Ἡ Σουσάνα βλέπουσα τὸν ἀδελφὸν της, ἐτάχυνε τὸ βῆμα. Ἐπλησίαζε φορούσα φέρμα ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ ταλαντεύουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου της μεγάλην τριανταφυλλίαν ὀμπρέλλα, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ χρήσιμος διὰ τὸ χαριτωμένο

ἐκεῖνο κεφαλάκι κατὰ τὴν θερμὴν αὐτὴν ὀκτωβριανὴν ἡμέραν. Ἡ δεσποινὴς Δερβλαῦ ἦτο δέκα ἐπτὰ ἐτῶν καὶ τὸ δροσερὸ καὶ χαριτωμένο πρόσωπόν της εἶχε θελατικὴν ἐκφρασιν ἐμπνέουσαν ἐμπιστοσύνην ἐκ πρώτης ὄψεως. Τὰ μάτια τῆς ἐγελοῦσαν περισσότερο καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ χεῖλη της. Δὲν ἦτο κανονικῶς ὠραία, ἀλλ' εἶχε τόσην χάριν καὶ ἀφέλειαν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἴδῃ τις χωρὶς νὰ ἐλκυσθῇ καὶ νὰ συμπαθήσῃ. Ἐν τῇ ἀνυπομονῆσιν της ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν ἀδελφὸν της, ἀφίνουσα ὀπισθὲν της τὴν ὀμπρέλλαν της ἡ ὁποία ἐφούσκωνε ὡς πανὶ παραβιοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν σιδηρουργόν.

— Μη μὲ ἴγγιζης, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος, ἀπομακρύνων τὴν ἀδελφὴν του, εἶμαι καταλασπωμένος καὶ θὰ σοῦ χάλωσω τὸ φόρεμά σου.

— Καὶ ἔπειτα; ἀνέκραξεν ἡ Σουσάνα μὲ ὕφος χαριτωμένο, τρελλόν. Θέλω νὰ σὲ φιλήσω. Ἐσώσες τὸ παιδί! Ἄ! Φίλιππε, ἄσένα θυρίσκουν πάντοτε νὰ κάνῃς ὅλα τὰ ὠραία πράγματα.

Καὶ ἡ νέα κορὴ λαμβάνουσα μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν μελαχροινὴν τοῦ ἀδελφοῦ της κεφαλὴν, τὴν ἐφίλησε τρυφερά. Ὁ Μπασελίνος μείνας πίσω ἐφθασεν ἀσθμαίνων.

— Ἐ! φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ συμβολαιογράφος, ἰδοὺ καὶ ἄλλη πρᾶξις...

νων ὡς ἀπὸ κέντρου ὀρμηθέντες, διευθύνονται πρὸς πάντα τὰ σημεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρίζοντος».—Οἱ δὲ πανσλαβισταὶ μάχονται διὰ τελεσφορωτέρου ὄπλου, διὰ τοῦ παρὰ, ἢ μᾶλλον διὰ τοῦ ρουβλίου. Οἱ ἐξ Ἀθηνῶν πέμπουσιν εἰς Μακεδονίαν μαχητὰς καλαμαράδες, ἐκλέγουσιν ἀρχηγούς ἐπίπτας αὐτῶν ἀνικαρότητας, ἐρωτώμενοι δὲ ἀπαντῶσιν ὅτι δὲν ἔχουσι τίνας ν' ἀποστείλωσι, δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι καλύτεροι. Δυστυχῆς Ρωμηοσύνη! εἶσαι ἀξία οἰκτιρῶν! Προβάλλουσιν ἔλλειψιν ἀνδρῶν, τίνες; οἱ ἡγέται σου! Δὲν ὑπάρχει, κύριοι τρανοὶ, ἔλλειψις ἀνδρῶν. Ὑπάρχουσι τοιοῦτοι δυνάμενοι νὰ ἀνταπεξέλωσι κατὰ τῶν πολυφύλων καὶ πολυαριθμῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, νὰ ἐργασθῶσι, νὰ σώσωσι τὸν ἐν Μακεδονίᾳ κινδυνεύοντα ἑλληνισμόν, ἢ μᾶλλον τὴν ὅλην κινδυνεύουσαν Μακεδονίαν. Ἀφίστατε, κύριοι, διὰ μίαν στιγμήν τὴν βουλευτομανίαν καὶ ὑπουργομανίαν καὶ σπεύσατε ἐκεῖ ἐνθα ἐκτείνονται ἀπέλπιδες βραχίονες, αἰτούντες βοήθειαν. Ὑπάρχει ἐπὶ τέλους καὶ ἄλλος τρόπος προαγωγῆς καὶ κτήσεως δόξης. Κυβερνῆται, ἀνακαλέεστε παρ' ὑμῖν τὰς ἐπικαιροτέρας προξενικὰς θέσεις κατεχούσας ἀγαθότητας καὶ πείψατε ἄντ' αὐτῶν ρέκτας τολμηροὺς, ἀεικινήτους. **Δέον, σήμερον, κύριοι, νὰ μεταφερθῶσιν αἱ Ἀθῆναι εἰς Θεσσαλονίκην.**

Ὁ τὴν ἐν ἀγίῳ Ὅρει κατάσασιν περιγράφων ἀνταποκριτῆς σὰς δὲν θέλει νὰ ἐρωτήσῃ ἀνὸς κ. Λογοθέτης ἐπισκέψῃ ποτὲ τὸ ἅγ. Ὅρος». Δὲν βαρύνεσθε! Εἶνε τόσω μακρὰν! Συγκοινωνία δὲν ὑπάρχει, οὐδὲν ἔχει τις ἐκεῖ περιεργὸν νὰ ἴδῃ, οὐδεὶς ἐκεῖ κίνδυνος ἐναντίον τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑφίσταται. Ἄλλως τε, κύριοι, εἶνε ὅλοι τοὺς Ρωμηοὶ!—Ψόλλου: ἔς τ' ἄχουρα!—Ἐπίσης δὲν θέλει νὰ ἐρτητήσῃ καὶ ἄν εἶδε ἔς τ' ὄνειρόν του καμμίαν κορυφὴν τοῦ ἅγ. Ὅρους βουλευτῆς τις ἢ ὑπουργὸς τῆς Ἑλλάδος». Αἶ, καλὰ! καὶ δὲν ἀρκεῖ, κ. ἀνταποκριτὰ, ὅτι ἄλλοτε Ἰγνατιέφ τις ἐγκατέλειψε πρὸς στιγμήν ὅλα τὰ διαβολεπίβουλα σχέδιά του—ὦν τ'

ἀποτελέσματα ἐγένοντο γνωστὰ πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῷ ἅγ. Στεφάνῳ—ὅπως ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἀργυροσκεπῆ κορυφὴν ἔχοντα Ἄθω; Ἐκείνον τὸν ἐθάμβωσσε τὸ πολυποικίλον τοῦ κρυσταλλωμένου Ἄθωνος», ἐξήλωσε τὴν ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους φέρουσαν στολὴν τοῦ καὶ τὰ βρόντηξε ὅλα κάτω, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἰστάμενος πρὸ αὐτοῦ ἔλεγεν: «Αἶ, γέρω μου, καλεῖσαι Ἄθως, ἐπάταξας ἄλλοτε τὴν κεφαλὴν τοῦ Μεγάλου βασιλέως, ὅστις 1000 καὶ πλέον φάλαιναι ἠθέλησε νὰ διέλθωσιν ὑπεροπτικῶς πρὸ σοῦ τοῦ λέοντος. Ἄλλ' ἦσο λέων καὶ τὰς ἐσπάραξες. Καὶ βεβαίως ἀφοῦ δὲν ἤξευρε τίνα ὄπλα ἔδει νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τοῦ νὰ κτυπήσῃ. Ἴδὲ ὅμως ἐμὲ τὸν ἀπλοῦν Ἰγνατιέφ παρατήρησον τὸ ἀργυροχρυσοστρόγγυλον τοῦτο ὄπλον, τὸ ἐπ' αὐτοῦ δικέφαλον φέρον ἀετόν. Γνώριζε ὅτι ἔχει τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθρέπτου τοῦ Ἀρχιμίδους, δι' οὗ μακρόθεν κατεκαίετο ὁ ἐχθρικός στόλος. Αἶ, δι' αὐτοῦ κτυπῶ ἀλλαχοῦ, λ. χ. εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἐξ ἀντανακλάσεως, σοῦ πέρνω τὸ κεφάλι καὶ ἀπὸ λέοντα σὲ καθιστῶ θῶα». Τὸ εἶπε καὶ μόνον ἴσως οἱ κυβερνήται τῆς Ἑλλάδος ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ ἔπραξε. Καὶ τώρα ὁ καρατομηθεὶς Ἄθως, ὡς καταστάς, ἀδυνατεῖ μόνος νὰ παλαίῃ κατὰ τῶν εἰς τὰς σάρκας του ἐμπηξασάν τοὺς ὀρεῖς; ὄνυχας τῶν πειναλέων ἀρκτων. Ἐχει ἀνάγκην ἀρωγῶν; μόνον οἱ θῶες-καλόγηροι δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἄλλων βοηθῶν προκειμένου νὰ κενώσωσι τὰ κενὰ ἄλλως βαλάντια τῶν διαφόρων κοινοτήτων. Πρὸ πολλῶν δηλονότι ἐτῶν συνωμολογήθησαν δάνεια, ἅτινα ἔνεκα τῶν τόκων καὶ τῆς πολυχρονιότητος κατέστησαν τοσαῦτα, ὥστε διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ κοινότης τις δέον νὰ πωληθῇ. Ἀρπάζουσι λοιπὸν τοὺς δυστυχεῖς χωρικούς οἱ θῶες καλόγηροι ἀπὸ τ' αὐτὴ καὶ τοὺς παραδίδουσιν εἰς τοὺς λύκους—κατῆδες, καὶ ἔπειτα τρῶν τὰ τσιακάκια ὅτι περισσεύει ἀπ' τὸ λύκο! . . Ἐμπρός, κκ. ἀνομόδιοι, ἀντικαταστήσετε, πρὸς θεοῦ, τοὺς ἄνδρας τοῦ Λόγου, δι' ἀνδρῶν τῶν

— Ἄς μὴ γίνεταί λόγος σὰς παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ Φίλιππος μειδιῶν, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον τὸ σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅτι τὸ παιδί εἶναι πληγωμένο. Σουσάνα, καλὰ θὰ κἀμῃ; ἂν πᾶς εἰς τὸ σπῆτί του μὲ τὸ φαρμακεῖόν σου. Καὶ ὅ,τι ἐξοδα εἶναι νὰ ποσβλέψῃς.

— Πηγαίνω, Φίλιππε, εἶπεν ἡ νέα. Νὰ πάρω καὶ τὴν Βριγίττα μαζύ μου;

— Βέβαια. Καὶ ἐμεῖς ἀγαπητέ μου κύριε, προσέθηκεν ὁ Φίλιππος στρεφόμενος πρὸς τὸν Μπασιλῖνον, πᾶμε στὸ σπῆτι. Εἶμαι ἔντυμος σὰν ληστής καὶ πρέπει νὰ ἀλλάξω φορέματα.

Ἡ μὲν Σουσάνα δικυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ πληγωμένου, ὁ δὲ Φίλιππος καὶ ὁ συμβολαιογράφος εἰσῆλθον εἰς τὴν εὐρείαν τετράγωνον αὐλὴν τοῦ φρουρίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας μέγα ἀναβρυτήριον περικυκλούμενον ἀπὸ μικρῶν κηπάριον ἐξηκόντιζε κρουνούς ὑδάτων, οἵτινες ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς λεπτὴ κόκκις ἀργύρου, παρασυρμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ μεταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰς ἀπείρους ἰριδας. Τὸ ἀναβρυτήριον αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον ἔλκος τῶν ἀπειρῶν ὑδάτων, ἅτινα ἄλλοτε περιεκύκλωνον τὸ φρούριον.

Ὁ Ἀβέσν εἶχεν ἐκτραπῆ τῆς κοίτης του καὶ ριφθῆ ἐντὸς τῶν τάφρων τοῦ φρουρίου ἀπὸ τοὺς ἄρχαίους κυρίους τοῦ Πόντ-Ἀβέσν. Ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ II' ὁδόφραγμα κατεσκευάσθη ἐπὶ τοῦ σημείου τῆς ἐκτροπῆς τοῦ ρεύματος καὶ αἱ τάφοι ἐκενώθησαν. Ἡ ἐν αὐταῖς ἰλὺς ἀναμιχθεῖσα μὲ

φουσκὴν μεταφερθεῖσαν ἐκεῖ μὲ μεγάλα ἐξοδα, ὑπῆρξε τὸ θαυμάσιον τῆς εὐφορίας ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἀνεπτύχθησαν τὰ τόσον καρποφόρα δένδρα, τὰ ὁποῖα καὶ σήμερον ἀκόμη ἀποτελοῦσιν ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Πόντ-Ἀβέσν. Ὑπάρχουσι ἀπιδιαῖς καὶ ροδακινιαῖς διακοσίων καὶ πλέον ἐτῶν, αἱ ὁποῖαι πρᾶγουν καρποὺς μοναδικούς ἐν ὅλῃ τῇ χώρᾳ. Αἱ πλατεῖαι αὐταὶ τάφοι, τῶν ὁποίων τὰ τεῖχη χρησιμεύουσιν ὡς στηρίγματα τῶν δένδρων, ὁμοιάζουσι πρὸς ἀποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἥλιος ἀποθηκεύει τὰς ζωοποιούς ἀκτίνιας του· αἱ τάφοι αὐταὶ ἔχουσι τὴν θερμότητα θερμοκηπίου. Καὶ ὁ παγερὸς ἄνεμος τοῦ χειμῶνος δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἰσδύσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ καύσῃ τὰ δένδρα.

Τὸ φρούριον κεῖται ἐπὶ τινος λόφου ἐκ μελαχροινῶν ἀμολίθων, ὅστις τὸ ὑψώνει καὶ τοῦ δίδει ἀπαράμιλλον κομψότητα, ἀλλὰ εἶναι κατάμαυρον καὶ σκυθρωπόν. Αἱ μεγάλαι ἐκ σχιστολίθων στέγαι του διαγράφονται πενήθιμος ἐν τῷ κενῷ. Ἀφοῦ ὁ Φίλιππος ἀπεφάσισε νὰ κατοικήσῃ τὴν μίαν μόνον πτέρυγα τῆς ψυχρᾶς καὶ ἰσιωπῆς ταύτης κατοικίας, τὰ λοιπὰ μέρη ἔμειναν κατὰλειστα. Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Βριγίττα, ὁμογάλακτος ἀδελφῆ τῆς Σουσάννας, ἦτις, ἂν καὶ μικρᾶς ἡλικίας χάρις εἰς εὐτυχῆ πρωϊμότητα ἀναπτύξεως ἐκπληρᾷ πολὺ καλὰ τὰ χρέη ἐπιστατρίας, τὸ φρούριον θὰ εἶχεν ὄψιν ἀκατοικήτου οἰκίας.

Ἄλλ' ἡ ἐνεργητικὴ κόρη, ἐνθαρρύνουσα διὰ τοῦ ζήλου τῆς τοὺς τρεῖς ὑπηρετὰς τοὺς ὁποίους ἔχει ὑπὸ τὰς διατα-

ἔργων. Εἰς τὰ κινδυνεύοντα μέρη ἄνδρας τῶν ἔργων, καὶ οὐχὶ τοῦ λόγου θέλει τις.

Γνωρίζετε ἤδη, κ. Γαβριηλίδη, καὶ τὸν ἐκραγέοντα σφοδρὸν καὶ ἄχαρι πόλεμον μεταξύ μητροπολιτῶν, παναγιωτάτων καλουμένων, ἐφορείας, συλλόγου καὶ λαοῦ. Τινὲς λέγουσιν ὅτι μάχεται τὸ δίκαιον κατὰ τῆς ἀδαιρέσεως, ὁ περιφρονούμενος καὶ ποδοπατούμενος λαὸς κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τοῦ Κοτζαμπασισμοῦ. Ἴσως ἐν μέρει τοῦτο εἶναι ἀληθές· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως κ. Βλάσις, νὰ σᾶς εἰπω ὅ,τι καὶ σεῖς, νομίζω, γνωρίζετε, ὅτι δὲν μάχεται κυρίως ὁ λαὸς κατὰ τοῦ κοτζαμπασισμοῦ, ἀλλὰ τὰ προσωπικὰ πάθη δύο οἰκῶν τῆς Θεσσαλονίκης, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἀντιθέτων μερίδων. Καὶ τίνα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔνεκα ἀτομικῶν παθῶν ἐκραγείσης ταύτης κοινῆς διαμάχης; Ὅτι ἐνοπλος στρατιωτικὴ δύναμις κλείει διὰ τῆς λόγῃς τὴν εἴσοδον εἰς τὴν ὀργῶσαν πρὸς μᾶθησιν νεολαίαν, τὸ μέλλον τῆς πατρίδος, καὶ καρφώνει τὰς εἰσόδους τοῦ γυμνασίου, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου καὶ τὸν καθάσθη του! Καὶ νομίζετε ὅτι μόνον ἐντὸς τῆς Θεσσαλονίκης περιορίζεται ὁ πόλεμος τῶν ἀντιθέτων πατριῶν; Ἀπατάσθε. Πῶς δέ τις τῆς ἀπάτης ταύτης ἐξάγεται; Εὐκολώτατα ἀρκεῖ νὰ κηθῆσθαι εἰς τι καφενεῖον ὑπὸ Θεσσαλονικέων συχναζόμενον. Κάθησθε λ. χ. εἰς τι κατὰ τὴν Νεάπολιν καφενεῖον μετ' ἄλλων Μακεδόνων μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ Θεσσαλονικεῖς. Τοὺς ἀκούετε ὁμιλοῦσι περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων· μὴ ἀνησυχεῖτε, μετ' οὐ πολὺ ἄρχεται συζήτησις περὶ τῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ συμβαινόντων, τῶν κοινοτικῶν λεγομένων. Οἱ μὲν σφοδρὰ ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῶν δέ· ἕκαστος ἔχει πρόχειρον μομφὴν τινα κατὰ τῆς ἀντιθέτου πατρίδος ν' ἀποδώσῃ. Ἀκούετε καὶ σιωπᾶτε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἂν δὲν εἴσθε Μακεδῶν, εἴσθε Ἕλληνας, πονεῖτε τὴν ταλαιπωρουμένην Μακεδονίαν καὶ πα-

ρχαίοντες χιλίους ἄλλους λόγους καταδεικνύοντας τὸ ἀδικίον καὶ ἐπιβλαβὲς τῶν ἐρίδων τῶν, ρίπτετε κατὰ πρόσωπον τῶν συζητούντων τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν: Δὲν μοῦ λέγετε σὰς παρακαλῶ, κύριοι, Θεσσαλονικεῖς, ὑπῆρξε ποτὲ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ ἐνός γκαουρῶ ἤξιζεν ὅσον μίαν κολοκύνθη; Ναι. Καὶ ὅμως, κύριοι, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐντελῶς ἀγράμματοι, διερχόμενοι χρόνους βαρυτάτους δουλείας καὶ ζῶντες ὑπὸ τὸ γαταγάνισον τοῦ γενιτσάρου, οὐδέποτε ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ τῶν καταστήματα ἢ τουρκικὴ κυβέρνησις. Καὶ σεῖς σήμερον κατὰ τὸ 1883 εἰρσκόμενοι εἰς τὴν ὄλιαν ἀντιθετον ἐκείνων καταστασιν, ἐπιτρέπετε, τί λέγω; ἐν μέσῃ Θεσπνίκῃ νὰ θέσῃ τὸν πόδα τοῦ ἐντὸς τοῦ γυμνασίου τοῦρκος στρατιώτης καὶ νὰ προτείνῃ λόγῃν κατὰ τῶν τέκνων σας, κατὰ τῶν τέκνων τῶν ἀδελφῶν σας, θελόντων νὰ εἰσελθῶσιν, ἐνῶ πλησίον αὐτῶν βουλγαροπαιδες σαρκαστικῶς γελῶντες πορεύονται εἰς τὸ ἀκμάζον διδασκαλεῖον τῶν, καὶ δίδετε το δι-καίωμα ἀπο τοῦ νῦν εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν νὰ καταπατῆ καὶ τὰ μόνον δικαιώματα τὰ ὅποια μέχρι σήμερον διετηρήθησαν ἄθικτα».

Μακεδῶν

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ

Σοφία τῆ 31ῃ Αὐγούστου 1883.

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Χθὲς ἐπανῆλθον πρωϊαίτατα ἀπὸ τὰς ποιητικὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου συνοδευόμενος ὑπὸ γλυκυτάτων ἀναμνήσεων, τρυφερωτάτων ὄνειροπολημάτων, φαντασιωδῶν βεμβασμῶν καὶ ἀνερρηχίθην τὰς τραχεῖας ἀνωφορείας τοῦ Αἵμου ὅπως καὶ πάλιν βιβθῶ εἰς τὰς πεζὰς ἐμπορικὰς ἀσχολίας, ἃς το-

γὰς τῆς, ἔχει δύο φοραῖς τὸν μῆνα γενικὴν καθαριότητα καὶ διατηρεῖ εἰς καλὴν κατάστασιν τὰ ἐπιπλα τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', τὰ ὅποια στολιζοῦν τὰ δωμάτια τῆς ὑποδοχῆς.

Ὅταν ἡ Βριγίττα ἀνοίγει τὰ παραθυρόφυλλα τῆς μεγάλης αἰθούτης, καὶ τὸ φῶς εἰσερχόμενον εἰς κύματα ἐντὸς τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν δωμάτων φωτίζει αὐτὰ, νομίζει τις ὅτι ἀνοίγεται ἡ αὐλαία θεάτρου, ἀφίνουσα νὰ φαίνεται ἡ θαυμασία καὶ πολυτελεστάτη διακόσμησις. Ἐπὶ τῶν τοίχων, αἱ ωραιότεραι ταπετσαρίαι τῶν Γοβελίνων δεικνύουν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ τὸ βελούδον τῆς Γενεύης, διὰ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπεστρωμένα τὰ καθίσματα λάμπει ὑπὸ τὰς τόσας τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, μεταξύ τῶν ἐξ ὀλοχρύσου ζύλου πλαισιῶν, δι' ὧν περιβάλλεται. Τὰ μεγάλα βενετικὰ κάτοπτρα ἀντανακλῶσι δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐπὶ τῶν λείων ἐπιφανειῶν τῶν, τὰ λουλούδια τοῦ κηπαρίου, τὰ ἰδιότροπα ἀνατινάγματα τοῦ ἀναβρύοντος ὕδατος, παρασυρμένου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ μίαν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Βριγίττα, ζωηρὰ καὶ δραστηρίᾳ ἀρχίζει μετ' τὸ σάρωθρον καὶ τὸν σπόγγον ἀνά χεῖρας τὸν καθαρισμόν, ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἐπανακλείει τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς τοῦ φρουρίου πλοῦτος βυθίζεται ἐκ νέου εἰς ψηλαρητὸν σκότος.

Ἐν τῇ κατοικημένῃ πλευρᾷ ὁ Φίλιππος εἶχε κρατήσει διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν μέγα γραφεῖον, περικυκλούμενον ἀπὸ βιβλιοθήκας μετ' ὑψηλὰ ράφια, εἰς τὰ ὅποια μόνον διὰ κλί-

μακὸς μπορεῖ νὰ φθάσῃ κανεὶς. Ἐν τῷ μέσῳ μεγάλη τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε διασπαρμένα ἔγγραφα ἐν ἀταξίᾳ φαινομενικῇ μᾶλλον παρὰ πραγματικῇ. Ὁραῖον ὀρειχάλκινον καλαμάρι κοσμούμενον μετ' δύο φουσκομάγουλους ἔρωτας, οἱ ὅποιοι μαλώνουν. Ὁ νικητὴς ξεκαρδιζόμενος ἀπὸ τὰ γέλοια χῶνει διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στόμα τοῦ ἄλλου μίαν ρῶγα σταφυλοῦ. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ωραιότατον ἐκκρεμὲς ἐξ ἐβένου περιτριγυριζόμενον ἀπὸ χαλκόν. Παραπλευρῶς τοῦ γραφεῖου ἡ τραπεζαρία ἐπιπλωμένη μετ' ἀρχαῖα ἐπιπλα ἐκ γλυπτοῦ ἀνακαρδίου. Ἐπὶ τῆς ὀρθοθήκης βαρύτιμα ἀργυρᾶ σκευῆ, τὰ ὅποια δὲν μετχειρίζονται ποτέ. Πλησίον τῆς τραπέζης μικρὰ αἶθουσα ἐπιπλωμένη μετ' πολλὴν χάριν καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν. Ἐν ἐκκρεμῆς καὶ πυρρωστικαῖς ἐκ κογχυλίων. Ἐνα τραπεζάκι ἐκ μωσαϊκοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡμιτελὲς κέντημα φαίνεται ὅτι περιμένει τὴν ἐπάνοδον τῆς Σουσάνας. Ἐντὸς δύο χρυσῶν πλαισιῶν αἱ εἰκόνες τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δερβλάυ, μετρίως ἐπιτυχημένα.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δύο μεγάλα δωμάτια συγκοινωνοῦντα μεταξύ τῶν διὰ τοῦ κομμωτηρίου τῶν, τὸ ἐν τοῦ Φιλίππου καὶ τὸ ἄλλο τῆς Σουσάνης. Τὸ ἐν σκοτεινόν καὶ σοβαρὸν, ἐπιπλωμένον μετ' ἐπιπλα ἐκ μαύρου ξύλου καὶ βελούδου χρώματος ἀβάνας, ὡς μόνον δὲ στολισμὸν ἔχον πανοπλίαν νεωτέρων ὄπλων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας διακρίνεται στρατιωτικὴ καρβάνια τρυπημένη ἀπὸ τρεῖς σφαίρας, ἀνάμνησις τοῦ Πόντ-Νογέλ.